

DE STALEN MADONNA

Ate de Jong

De Stalen Madonna

the house of books

© Ate de Jong, 2016
© The House of Books, Amsterdam 2016
Omslagontwerp: Studio Jan de Boer
Foto auteur: © Lois Dols de Jong
Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 443 4796 8
ISBN 978 90 443 4797 5 (e-book)
NUR 332

www.thehouseofbooks.com
www.overamstel.com

OVERAMSTEL
uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Pittige Appeltaart

Lloyd Bloom huurt een villa waarvan de ramen aan de voorkant gesloten ogen lijken die de wereld niet willen zien. Niemand kijkt vanuit de onverlichte kamers door het glas naar buiten, niemand ziet dat het nachtelijk donker overheerst. Het weinige licht van de maan dat door de gebroken wolken sluiert, maakt de omgeving nauwelijks zichtbaar voor de rondzwervende wilde dieren en werpt een fletse, nare, vaalblauwe gloed op het zachte teer van de opritten die allemaal stoppen bij een aangestampt zandpad.

Er is geen aangelegde weg en geen straatverlichting. Okerkleurig poeder zweeft, losgewoeld door de wind, vlak boven de grond, hecht zich aan de *joshua trees*, de bovengrondse telefoondraden, de zeven geteerde opritten, de bodem van zes lege zwembaden en het klontert tot drab in het water van Blooms diamantvormige zwembad, de enige die wel vol is.

Zijn villa is de laatste in een rij identieke, twee verdiepingen hoge droompaleizen. De nieuwe villawijk lijkt overdag het meest op een nagebouwd Hollywood-decor, een betiteling waar Lloyd Bloom van houdt, tenslotte betaalt een filmproductiemaatschappij zijn huur. Zijn vrouw is minder enthousiast omdat het gezin alleen en afgelegen woont en zij het nare gevoel meedraagt dat hun verblijf, na zonsondergang, ideaal kan dienen als locatie voor een maffia-afrekening die, onvermijdelijk, aan het einde van de wijk, aan de rand van de woestijn, vlak bij hun villa zal plaatsvinden. De geluiden 's nachts maken haar bang. Uit de kelen van onbekende beesten, in haar fantasie groot en gevaarlijk, jankt een dreigende symphonie. Mary zingt psalmen

om het duivelse orkest te verdrijven; dat deed ze eerst hardop, maar sinds een week hoort ze de beschermende klanken in gedachten omdat haar man haar gezang niet langer wilde aanhoren.

Aan de zijkant van de villa ontsnapt een kiertje licht uit de enige kamer waar lampen branden. Lloyd heeft de dichtgetrokken gordijnen in zijn kantoor niet aangeraakt. De jongste van zijn twee bezoekers gluurde meteen na binnenkomst even naar buiten. Duisternis zag hij, niks meer, zijn ogen drongen hoogstens twintig meter diep in het zwart van de late avond door. Hij was tevreden, hij wilde niets zien en onzorgvuldig liet hij de gordijnen weer dichtvallen zonder te merken dat de twee stroken elkaar niet helemaal overlaptten.

De jonge man had een paar minuten eerder bij het betreden van het huis na een teken van zijn metgezel de lichten in de hal en woonkamer uitgedaan en Lloyd stelde geen vragen. Ze waren keuvelend naar Blooms kantoor gelopen, de deur ging na binnenkomst meteen dicht. Toen controleerde de jonge man het uitzicht terwijl zijn baas zijn billen het zachte leer van de fauteuil liet zoenen voordat het aanbod om plaats te nemen Lloyds mond kon verlaten. Lloyd babbelde door, vooral over de luxe inrichting en als bewijs demonstreerde hij de soepele rijvaardigheid van zijn bureaustoel. De jonge man ging als laatste zitten, maar pas nadat hij de bureaulamp omdraaide en op Lloyd richtte. Alles was klaar voor de aanval, al verdrong de gastheer die gedachte op elke bewuste en onbewuste manier.

‘Weet je het zeker?’

‘Lloyd, weet ik ooit iets niet zeker?’ De stijlvol geklede vijftiger veegt het poeder van zijn Italiaanse designerschoenen zonder op te kijken. Hij aanschouwt misnoegd zijn witte zakdoek die haar maagdelijke schoonheid verloren heeft door een bruine, roestkleurige streep. Schoonvegen heeft weinig zin; samen met de iele, droge lucht dringt het nietsontziende stof onophoudelijk door elke openstaande porie van het huis binnen.

‘Ik zou juist bellen als ik het wel zeker wist,’ lacht Lloyd en tegelijk

kucht hij met een schrapend, droog geluid alsof hij een hap zand niet weggeslikt krijgt door zijn onbehulpzame keel. 'Maar, ik ben geen bolleboos zoals jij. Op wie gaan jullie stemmen? Bush of Gore?'

'Ik wil graag je handen zien, vriend,' zegt de jongere man zonder te bewegen. Hij oogt veel te fors voor zijn leeftijd, zonder een grammetje vet, en bezit de getrainde spieren van een ervaren worstelaar, met runentatoeages op zijn bicepsen.

'Wil je de naam van mijn manicure? Ze heeft prachtige...' Lloyds handen knijpen in luchtledige borsten. Om zijn vingers zitten een paar ringen, alleen de trouwring past goed, en om zijn linkerpols slobbert een duur horloge.

'Zijn je bureaulaatjes dicht?' De gespierde man schiet als een speer uit zijn stoel, buigt zich over het ebbenhouten bureau en kijkt aan Lloyds kant.

'Zo dicht als de doos van een non.'

'Prima, wij zouden erg schrikken als je ineens een wapen uit een la zou trekken, cowboy.'

'Heb je wapens in huis, Lloyd?' De stem van de oudere man klinkt kalm en beheerst en dat is geen verrassing omdat hij weet dat in deze werkkamer alle macht bij hem ligt.

'Ik? Nee, het gevaarlijkste waar ik mee kan dreigen is een aardappelschilmesje.'

'En Hellcops reservepistool,' voegt de man scherp toe.

'Is Hellcops pistool kapot?' Een zweem van hoopvolle energie danst met de woorden uit Lloyds mond naar buiten.

'We hebben het reservepistool nodig,' beveelt de baas.

'Tuurlijk. Heb ik goed verstoppt. Ik zou niet willen dat mijn vrouw of de werkster ineens een blaffer in handen krijgt. Je weet maar nooit...'

Voordat zijn stem nog hoger kan klimmen, altijd het teken van iemand die uit angst een grap maakt, kapt de krachtpatser Lloyd af. 'Laat je vingers nog eens zien, vriend.'

Lloyd zet zijn ellebogen op het bureaublad en spreidt zijn vingers.

De jonge man leunt voorover en duwt ze met zijn eigen wijsvinger heen en weer.

‘Ik heb deze twee ooit gebroken. Ongeluk met een motor. Knakten als luciferhoutjes.’ Hij laat de pink en ringvinger van zijn linkerhand in de lucht dansen. Ze zien er normaal uit.

‘Jouw vingers zijn te dik, Lloyd.’ De baas zegt het met een ijzige kilte.

‘Ik ben overal te dik.’

‘Een pianospeler moet lenige vingers hebben. Als gigolo maak je ook weinig kans. Jouw sportvrienden, die hebben vast lange vingers.’

‘Ze hebben meestal grote handen.’

‘Vingers zelf kunnen niks. De lenigste vingers kunnen geen drie maten Mozart spelen, de mooiste vingers falen bij sensueel strelen, lange vingers missen het alleenrecht om een bal in de basket te gooien. Denk je dat iedereen zomaar de trekker kan overhalen?’

Lloyd twijfelt. Dan, plotseling, veinst hij enthousiasme alsof er nooit gesproken is over pistolen en trekkers. ‘Willen jullie iets drinken? En taart? Jullie hebben mazzel, ik heb heerlijke taart, gebakken door mijn indiaanse huishoudster. Pittige appeltaart?’

De spierbundel kijkt opzij; de baas beslist, zelfs als het over taart gaat.

‘Indiaanse appeltaart? Wat heeft ze erin gestopt? Gepeperd buffelvlees?’

‘Het is geen rotzooi. Gegarandeerd genieten.’ Lloyd staat op en dept argeloos, hij hoopt tenminste dat het zo lijkt, snel met zijn mouw het zweet van zijn voorhoofd voordat hij de deurknop grijpt.

De designerschoen schopt de hand van de bange gastheer weg zonder dat het maatpak de fauteuil uit komt. ‘Geen lichten aan. Nergens anders in dit huis gaat licht aan.’

‘Er slingert soms speelgoed van de kinderen op de grond in de hal.’

‘Hoe oud zijn je kinderen ook alweer?’ vraagt de ondoorgroendelijke man.

‘Zes maanden en iets ouder dan twee jaar.’

‘Waar is je gezin vanavond?’

‘Phoenix. We zijn Born Again Christians. Er is morgenochtend een speciale kerkdienst in Phoenix.’

‘Born Again en Phoenix? Grappig. Waar ben jij uit de as herrezen, Lloyd?’

‘In de bajes,’ antwoordt hij haastig.

Dan blijft het stil. De dikke vingers durven de deur niet te openen en de volvette billen wagen het niet om weer te gaan zitten.

‘Goed. Pittige appeltaart.’ De man met het volle, grijzende haar fluit kort tussen zijn tanden. De jongen veert op, zijn leeftijd kent nog elastiek, hij klikt het licht in de kamer uit.

Het is plotseling aardedonker. Toch haast Lloyd zich om het kantoor te verlaten. Hij stoot met zijn voet tegen de bureaupoot. Hij vloekt. Onverstaanbaar. Meteen mompelt hij iets wat als een verontschuldiging klinkt, ook onduidelijk.

‘Lloyd.’ De stem van de oudste man in de kamer snijdt door het zwart.

‘Ja?’

‘Je hebt niet gevraagd wat ik wil drinken.’

‘Sorry. Wat wil je drinken?’

‘Wat heb je?’

‘Alles. Whiskey, wodka, cognac, martini, sherry, bier, de hele misj-pooche.’

‘En dat heb je allemaal zelf ingekocht?’

‘De filmproductie betaalt mijn onkosten.’

‘Doe mij maar ijswater, half ijs, half water.’

‘t Zelfde,’ zegt de gespierde jongeman.

Lloyd schuifelt door de geopende kantoordeur de gang in. Zijn ademhaling is kort en heftig en maakt een bijna piepend geluid. Hij gedraagt zich als een vleermuis die geluidssignalen uitzendt en weer opvangt om nergens tegenaan te botsen, toch stoot hij met zijn voet tegen een geparkeerde speelgoeddriewieler; een nieuwe vloek, duidelijker deze keer.

‘Bang in het donker?’ eechoot het door de gang.

‘Er woont niemand in de buurt. Geen hond kan licht zien branden.’

‘We doen het niet voor de honden. En ook niet voor de burens. We doen het voor jou. Kan je alvast wennen aan het donker.’

‘Waarom zou ik moeten wennen aan het donker?’

‘Nou, bijvoorbeeld als je dood bent, dan zie je ook niks meer. Tenminste, dat zeggen ze. Misschien kan jij voor ons gaan kijken of het waar is.’ De jonge worstelaar grinnikt om zijn eigen grap. Lloyd lacht niet mee.

‘Lloyd?’ De stem lijkt van drie verschillende kanten tegelijk te komen en Lloyd houdt meteen uit voorzorg zijn handen voor zijn gezicht.

‘Ja.’ Irritatie dringt dieper door in dat ene woord dan hij zou willen.

‘Het pistool. Niet terugkomen zonder Hellcops reserveblaffer.’

Het kost Lloyd moeite om de korte, rechte weg naar de keuken zonder problemen af te leggen. De dikke, wat gedrongen man loopt met zijn armen gestrekt voor zich uit en zwaait ze voorzichtig heen en weer. Zijn handen raken een paar keer een object: eenmaal de pronk-kast, die behalve een paar ingelijste kinderfoto’s niks laat pronken, en iets verderop de leuning van de trap.

Echt lopen doet hij niet, hij schuifelt. Nergens schijnt behulpzaam licht naar binnen, terwijl er een nagenoeg volle maan is, die Lloyd kort zag toen hij de deur opende voor zijn onverwachte bezoekers. Weliswaar met sluierwolken ervoor, maar zelfs al was er een heldere hemel, alle ramen zijn door gordijnen of luiken geblindeerd.

Lloyd gromt zachtjes in zichzelf, nauwelijks hoorbaar, nog minder verstaanbaar. Waarom is zijn vrouw deze avond niet thuis? Zij is goed in dit soort situaties. Hij zou zijn vrouw een tekstbericht kunnen sturen. Zijn mobiel brandt bij de gedachte in zijn broekzak. Zijn vingers betasten het apparaat. Kan hij blind een bericht verzenden, vanuit zijn broekzak, zonder het apparaat eruit te halen? Zijn vrouw

zou spelfouten niet erg vinden. Te gevaarlijk, besluit Lloyd, Mary zou in paniek kunnen raken en ze is al zo'n slechte chauffeur. Stel je voor dat ze door zijn bericht een ongeluk krijgt met de twee kleintjes.

Wat moeten ze met het pistool? vraagt hij zich af. Hellcops gun is een filmprop, maar het ding werkt wel. Als er een losse flodder in past, dan eet het wapen ook een gewone kogel die met evenveel plezier en met volle kracht uitgespuugd kan worden.

Zou de getatoeëerde spierbundel vlak achter hem lopen? Hij durft zijn hoofd met wangen, die vaak een gezonde bloos hebben maar nu verhit zijn door angst, niet om te draaien. Waarom die grap over zijn dood? Wat willen ze van hem? Kan hij beter stiekem wegvlugten? Ach, er is niets aan de hand, hij kent ze toch? Het is vast een grap, hij moet gewoon het spelletje meespelen.

In de keuken botst hij tegen de keukentafel die met een oorverdovend geschraap op de tegelvloer verschuift.

Na veel tasten vindt hij de koelkast. Vergezeld door het slurpende geluid van plakkerig loslatende zuignappen trekt hij de deur open en plotseling is er licht in de keuken. Het lampje in de koelkast schijnt feller dan de zon die boven de horizon van de woestijn opduikt.

Lloyd draait zich geschrokken om. Een ogenblik, korter dan een seconde, flitsen twee lichtpunten in de gang, zoals de ogen van een hond of een kat. Ze hebben geen huisdieren; Mary houdt niet van beesten.

Snel sluit hij de koelkast. 'Sorry. Sorry,' fluistert hij. Er volgt geen reactie.

'De taart en het ijs staan in de koelkast, dus ik moet...'

De stilte geeft hem moed. Hij opent de deur opnieuw, ver genoeg om de taart en het ijs te kunnen pakken, duwt de deur dan weer toe, niet te hard zodat de zuignappen niet plakken en een gloed kan ontsnappen.

Bordjes uit de kast boven het aanrecht. Vorken. Glazen. Water. Dienblad. Niks vergeten? Hij grijnst nerveus: het pistool!

Hij wilde het wapen niet op een gemakkelijke plek verstoppert.

De huishoudster zou het achter de pannen, in de oven of tussen de blikken bonen kunnen ontdekken en hij kent haar nauwelijks. Lloyd vertrouwt geen enkele indiaan, en zeker geen Hopi squaw met een gezandstraalde huid en verrotte tanden. Wie weet wat ze met een pistool zou doen, zelfs al is het een filmprop. Zijn vrouw wil de werkster niet ontslaan – vrouwen onder elkaar, onbegrijpelijk – ze verstaan elkaar niet eens.

Lloyd ziet de indiaanse soms op totaal onverwachte momenten door de ramen gluren en op andere momenten ziet hij haar grijnzen als zijn vrouw met een doekje voor haar mond uit de airconditioned SUV zo snel als haar hakken het toestaan hun airconditioned huis in vlucht, maar haar stem heeft hij nog nooit gehoord.

Onder het matras in de slaapkamer leek een goede verstopplaats, totdat zijn fantasie voorspelde dat zijn vrouw Mary, gevoelig als een sprookjesprinses, het pistool zou voelen tijdens hun zeldzame momenten van intimiteit.

Uiteindelijk was zijn keuze gevallen op de afzuigkap boven het fornuis. Veel koken doen ze niet. Als bescherming tegen vettingheid heeft hij het pistool in plasticfolie gewikkeld dat hij er nu gejaagd vanaf trekt.

Hij duwt met zijn elleboog tegen de koelkastdeur. Totale duisternis is plotseling zijn vriend. Hij laat de patroonhouder uit de Glock 9mm glijden. Op de tast drukt hij met zijn duim de kogels uit de houder en stopt ze in zijn broekzak. De Glock krijgt een plaats tussen de taart en de bordjes op het dienblad waarmee hij terugschuifelt.

‘Oké,’ roept hij naar de onzichtbare kantoorroimte aan het einde van de gang. ‘Ik kom eraan!’

Hij blijft na kordaat doorschuifelen stilstaan met het dienblad op borsthoogte. Een zachte luchtverplaatsing en een korte klik vertellen hem dat de deur achter hem gesloten wordt.

Het licht gaat aan, verpletterend, alle kleuren lopen in elkaar over, geen lijntjes scheiden de objecten van elkaar.

‘Je zweet, Lloyd. Is de pittige appeltaart zo zwaar? Je had best om hulp mogen vragen.’

‘Goeie oefening. Als ooit de elektriciteit uitvalt en we hebben geen kaarsen, dan kan ik mijn weg vinden. Ken je die mop over die blinde hoer...’

‘We willen graag weten welke opdracht je kreeg van de mannen die hier vanavond waren.’

‘Welke mannen?’ vraagt Lloyd met de overtuiging van een bange wezel. Hij geeft de grijzende man een glas water met ijs en daarna een stuk taart op een bordje.

‘Je had beter “welke opdracht” kunnen vragen. Dat had minder stom geklonken.’ De baas glimlacht kil.

Lloyd gaat in zijn bureaustoel zitten en eet, gulzig, zijn appeltaart.

‘Heb je de instructies en namen al doorgefaxt?’

‘Ik ben niet gek,’ zegt Lloyd met hese stem. ‘Als ik het nog eens versjteer, ga ik voor tien jaar de bak in.’

‘Ik heb hier een nieuwe lijst.’ De ranke vingers, die nooit eelt hebben toegelaten, houden het papier omhoog zodat Lloyd het goed kan zien.

‘Ik doe alleen nog film.’ Zijn stem klinkt schor terwijl hij ziet dat de jonge man een pistool trekt. Ook een Glock 9mm net zoals het wapen op het dienblad.

‘Kijk. Broertjes.’ De twee pistolen zijn identiek bewerkt, beschilderd met Vikingsymbolen en uitgebouwd met een dubbele loop. De krachtpatser pakt de reserve-Glock van het dienblad en laat de patroonhouder in zijn hand vallen. Hij laadt de houder met twee kogels.

De oudere man neemt een bescheiden slokje van het water. Hij spuugt een ijsklont terug in het glas. ‘Ik wil graag dat je deze nieuwe instructies en namen doorfaxt, Lloyd.’

‘Dat meen je niet. Dat kun je niet aan me vragen.’

‘Ik meen het wel, maar ik vraag het niet.’ Hij laat het papier vlak voor Lloyd op het bureau neerdwarrelen; een doodvonnis door de veroordeelde zelf te ondertekenen.

Met een nadrukkelijk luide klap duwt de gespierde jongeman de patroonhouder terug in het pistool. Trillend pakt Lloyd de lijst en draait zich naar zijn fax op het tafeltje naast het bureau. Hij typt een nummer in en schuift het papier in de machine. Na een paar seconden dreunt een grommend geluid door de kantooruimte, hortend en stotend.

‘We willen ook graag een uitdraai van de gebelde nummers. We zijn benieuwd of de laatste twee faxnummers hetzelfde zijn,’ zegt de baas met uiterst kalme stem.

Lloyd drukt op de stopknop. Het papier spuugt zichzelf uit de machine. Met bevende vingers die hij niet helemaal meer onder controle heeft, typt hij een ander nummer in en voedt de bladzijde opnieuw aan de hongerige machine.

‘Je had zeker per ongeluk je moeder gefaxt,’ merkt de oudere man op. ‘Hoe gaat het met haar?’ Hij glimlacht, niet met zijn ogen, alleen met zijn mond.

‘Ze ligt al acht jaar tussen zes planken.’

‘Ach. Wat sneu voor je.’

De lijst is doorgefaxt. Lloyd geeft het origineel terug.

‘Je begrijpt dat we niet willen dat je na ons vertrek opnieuw een fax stuurt naar hetzelfde nummer.’

‘Zou ik nooit doen. Je kan me vertrouwen.’

‘Lloyd, zes jaar geleden heb je de hele boel belazerd. Je hebt net je vrienden die eerder vanavond langskwamen bedrogen. Waarom zou je mij dan over vijf minuten niet bedonderen?’

‘Ik zweer het, ik zou nooit sjoemelen. We zijn makkers.’

‘Een van deze twee pistolen heeft echte kogels, de andere losse floddery. Ik weet niet welke kogels in welk pistool zitten. Wat denk jij?’ De oudere man laat beide pistolen zien, de lopen naar het plafond gericht. Hij dreigt niet, maar Lloyd krimpt in elkaar.

‘Ik wil niet dood.’

‘Waarom niet?’

‘Mijn kinderen.’ Hij meent het, hij houdt van zijn kinderen.

‘Ben jij een goed voorbeeld voor je kinderen? Je hebt tenslotte in de gevangenis gezeten omdat je loog.’

‘Tegen de maffia.’

‘Liegen blijft liegen, en liegen tegen de maffia is oerstom. Weten je kinderen dat je oerstom bent?’

‘Ik wil niet dood,’ herhaalt Lloyd. Met zijn arm veegt hij langs zijn voorhoofd, het laat een natte vlek na op zijn mouw. Hij pakt de appeltaart van de man die slechts een enkele hap gegeten heeft. Lloyd eet de rest, hij duwt en propt het in zijn mond, alsof hij een race moet winnen. ‘Ik kan nog van zoveel genieten. Van taart, van film, stuifzand. Die teringzooi zit overal. Overal. De dag dat we in dit huis trokken was er een zandstorm. Onze verhuizers, allemaal Hopi-indianen sisten steeds “*Qö’angw wùuti*”. Ze voelen het een uur, soms langer, van tevoren aankomen. Kan hun niks schelen, zij hebben nergens last van, ademen gewoon door. Ineens waren ze allemaal verdwenen en toen zagen wij het: een muur van wel vijftig meter hoog, het golfde over de hele woestijn en kroop naar ons toe. Het zag eruit als een tsunami. Ik vond het prachtig. Mijn vrouw dacht dat ze het voorportaal van de hel zag.’

‘Er is een woord voor, “haboob”. Komt uit het Arabisch.’ De baas gebruikt een vriendelijke toon. Lloyd springt erbovenop zonder na te denken wat hij zegt.

‘Arabisch? Ik ben een eenvoudige gozer, ik hou het liever op zandstorm,’ buitelt uit zijn mond.

‘Wat is er fout aan Arabisch? Onze auto’s rijden dankzij hun olie.’

‘Ik ben joods.’

‘Ik ook.’

Lloyd lacht nerveus. Eindelijk heeft hij de grap begrepen.

‘Oké. Ik voel me weer beter.’

‘Omdat je mijn appeltaart opgegeten hebt?’

‘Nee, de ene jid zal nooit de andere jid neerleggen.’

‘Jij bent geen jood meer. Je bent Born Again.’

‘Ik doe alleen mee aan die poppenkast om mijn vrouw een plezier

te doen. Je hebt haar toch weleens gezien? Dan begrijp je toch wat ik bedoel?' Nu knijpen zijn handen niet alleen in denkbeeldige borsten, maar daarna ook in volle billen.

'Nette, brave joden schieten elkaar inderdaad niet dood. Maar wij, Lloyd, wij zijn gajes, uitschot. Jij bent een kleine zwendelaar met dikke vingers, alleen geschikt voor het graaien van andermans geld. Kijk naar je horloge, een dure Rolex, tegelijk een smakeloze prul. Kijk naar mijn uurwerk. Onbetaalbare klasse.' Hij houdt zijn pols op en onthult een Patek Philippe. 'Ik ben een onbetrouwbare schoft waar iedereen bang voor is, omdat ik kleinere schoften mijn vuile schoenen laat poetsen.'

De man geeft zijn jonge metgezel een van de Glocks terug. 'We moeten kiezen, of we vernielen de faxmachine, of we vernielen jou.' De twee bezoekers kijken elkaar aan en lijken Lloyd buiten spel te zetten met hun onderlinge glimlach.

De zwetende man ziet hun ogen opflitsen; opnieuw de ogen van roofdieren in het duister. Voordat hij er iets over kan zeggen, draaien zijn gasten zich terug naar hem. Ze richten tegelijk hun Glock op Lloyd en vuren.

Hij roetsjt achteruit in zijn stoel en stoot tegen de muur, zijn hoofd slaat door het gordijn tegen het glas van het raam. Bloed spuit uit zijn hart door zijn overhemd. Vlak naast de inslag zit een schroeiplek van de losse flodder. De linkerimpact hoeft niet van de linkerschutter te komen. De kogels hebben kunnen kruisen. Kan het iemand iets schelen? Niet de twee schutters, en Lloyds mening telt niet meer.

'Pak jij de faxmachine,' zegt de baas en neemt weer een slokje. 'Dan ruim ik de bordjes op.' Hij zegt het op de toon van een zorgzame echtgenoot die zojuist met zijn vrouw thuis heeft gegeten.

De zelfverzekerde man wast de bordjes, hij kijkt rond in de verlichte keuken en ziet het raster van de afzuigkap naar beneden hangen. Hij grijnst: daar was de Glock dus verstopt – laat de politie het pistool maar op de juiste plek vinden, besluit hij, dat kan geen kwaad. Hij legt

het, oningepakt, terug. Dan hoort hij buiten een auto stoppen. Hij zet snel de bordjes, vorken en glazen in de verder lege afwasmachine en haast zich naar de hal, waar zijn jonge kompaan al door het smalle hoge raam naast de deur naar buiten gluurt.

‘Shit,’ zegt de oudere man. Hij lacht verbijsterd. ‘Wat doet zij hier!?’

De jonge helper doet een paar stappen terug, trekt de Glock uit zijn broekriem en richt op de deur. Zijn baas duwt het pistool naar beneden: ‘Nee, dat past niet in ons wraakscript.’ Hij wenkt met zijn hoofd. Op hun tenen snellen ze terug naar het donkere kantoor en sluiten de deur.

‘Lloyd? Lloyd?’ de vrouwenstem herbergt alle irritatie van een vermoeide jonge moeder met twee kleine kinderen. ‘We waren poehbiebeer vergeten, Junior wilde niet gaan slapen zonder zijn beer. Twee uur teruggereden en de hele tijd psalm 88 gezongen. Ze slapen nu alle twee achter in de auto.’

Ze duwt de deur van de kantoorruimte open. Ze knipt het licht aan. In een flits ziet ze haar man onderuitgezakt in zijn bureaustoel hangen met een verse bloedvlek op zijn shirt. Dan schiet er een getatoeëerde arm om haar keel waardoor ze geen kant meer op kan en een andere arm met een fonkelend horloge houdt een papier vlak voor haar ogen. De boodschap is eenvoudig en helder.

Moordopdracht

Hij heeft geprobeerd de afspraak te laten mislukken, niet bewust, kleine obstakels groeiden uit tot onoverkomelijke rampen zoals het niet kunnen vinden van kleingeld voor de trein of net gewassen sokken die nog niet droog waren. Uiteindelijk was zijn burgerfatsoen ‘afpraak is afspraak’ sterker, en nu, nu hij zijn eigen kots ruikt en er bijna opnieuw door moet kotsen, weet hij dat onzichtbare krachten, waar hij niet in wil geloven, hem bij zijn lurven grijpen en hem niet meer zullen loslaten totdat de opdracht vervuld is.

Met een zucht van verslagenheid laat Leo de wc-pot los die hij minuten innig omarmd heeft, met het koude glazuur tegen zijn wang en voorhoofd gedrukt als laatste bescherming tegen het onvermijdelijke. Hij klautert overeind. De spiegel weerspiegelt geen kotssporen op zijn kin, maar toch gooit hij een paar handen water in zijn gezicht en spoelt zijn mond om de stank te verjagen. Leo kijkt naar zichzelf terwijl hij met een prop wc-papier de druppels wegdept: hij gaat de opdracht aannemen. *Fucking shithead. Loser. Asshole.* Andere verwijten schreeuwen in hem. Allemaal tevergeefs. De buitenkans is te groot. Zijn jarenlange haat, die zoals alle haat niets anders is dan diepe pijn, ruikt wraak.

‘Voel je je beter?’ vraagt de scheel kijkende man als Leo terug de vergaderkamer binnenstapt. Leo knikt, het lijkt hem beter om niks uit te leggen. ‘Gisteravond feestje?’ informeert de man verder. Leo’s mompelende antwoord wordt overstemd door de plof die opstijgt uit de stoel waar hij te hard in gaat zitten. ‘Kan gebeuren,’ grijnst de

man met een mond net zo scheef als de blik in zijn ogen. 'In mijn studententijd was het bij mij elk weekend raak.'

Leo knikt opnieuw, totaal niet van zins om de waarheid te vertellen. Ja, hij heeft gisteravond te veel gedronken, heimelijk hopen dat hij zich daardoor zou verslapen. In de trein is hij met een tweedeklas-kaartje in de eerste klas neergestreken, zijn schoenen op de stoel aan de overkant. Geen controle.

Pas na de Schipholtunnel keek hij voor het eerst naar buiten. De zachtblauwe ochtendlucht droeg vriendelijke, witte stapelwolken. Vanuit de rijdende trein kon hij moeilijk zien hoe snel de wolken bewogen. Hij zag wel dat de parelwitte luchtkastelen niet vloeiend landinwaarts gleden, ze bewogen niet met de gebruikelijke zachtaardige charme die hem altijd deed denken aan de verfijnde hand van een jonge, volwassen vrouw die een zijden jurk streelt in een dure winkel. Zijn katerigheid stond de bijna sprookjesachtige observaties zonder oprispingen toe en dat verbaasde Leo. De wolken stotterden, ze maakten sprongetjes, schoten snel vooruit en stopten plotseling om dan opnieuw verder te springen. Leo vroeg zich even af of de bespiegelingen wellicht door de naweeën van zijn overmatig drankgebruik ontstonden of dat global warming ongemerkt had toegeslagen. Global warming interesseerde hem geen biet, hij wilde het onderwerp niet eens door zijn hersenen laat gaan. Hij kreeg zijn zin, de gedachte werd op slag vermorzeld omdat hij in een wolk de vorm van haar gezicht zag en die luchtspiegeling trok meteen andere beelden op zijn netvlies: druppels, vooral bloeddruppels.

Totdat de trein in Leiden stopte, keek hij niet meer naar buiten.

Vreemd eigenlijk dat hij zo sterk hoopte dat de afspraak mis zou lopen, hij wist niet eens wat ze van hem wilden. Wat hij wel wist was dat dronkenschap niet langer een uitvlucht kon zijn. Zijn koppigheid verzette zich tegen een normaal leven, maar zijn lichaam verzette zich meer en meer tegen een onvermijdelijke ramp als hij de alcohol niet met rust zou laten.

Twee minuten over elf kwam de baas hem persoonlijk ophalen uit de ruime lobby van het glazen gebouw waar hij op een hypermoderne sofa zat te wachten.

‘Geweldig om je weer te zien Leo, veel te lang, veel te lang geleden.’

‘Mooi gebouw,’ gromde Leo.

‘Ja? Vind je? Het blauwe glas komt uit Noord-Italië. Geweldige investering, deze glazen kist gaan we goed aan verdienen. *Completion Bonds* en filmverzekeringen zijn geen slechte boterham, maar vastgoed is goud.’

Ze waren snel ter zake gekomen. De koetjes en kalfjes had Leo zelf in de sloot gedumpt door meteen te zeggen dat hij niet op zoek was naar een vaste baan. ‘We willen dat je een verzekeringsclaim controleert, het kost je een week, maximaal tien dagen,’ sprak de man die met zijn luide stem en het voortdurende kauwen van kauwgom alle aandacht afleidde van zijn schele ogen. ‘Het is in de eerste plaats een formaliteit.’

‘Het gaat om een moord,’ vulde de directie-assistent, die naast de kauwer zat, aan. ‘Een producent is vermoord tijdens een filmproductie in Arizona. En hij staat op de verzekering van de filmpolis.’

‘Is moord tegenwoordig een formaliteit?’

De bullebak en zijn assistent met een onberispelijk zittend pak, beter dan dat flodderige jasje van zijn baas, lachten hartelijk om Leo’s opmerking. ‘We hebben strikte regels. Elke claim boven de half miljoen wordt in opdracht van ons onafhankelijk gecontroleerd. Volgens de politie is het zo klaar als een klontje. Maar het gaat om flink wat geld, drie miljoen dollar. Dat zijn we liever niet kwijt, dus als we ook maar een sprankje twijfel kunnen ontdekken, dan ben je elke stuiver waard.’

‘Maffia,’ voegde de trendy stropdasdrager er glimlachend aan toe.

‘Waarom gaan jullie zelf niet? Leuk snoeprisej.’

‘Leo, we hebben aandeelhouders. We moeten niet alleen de schijn

van zorgvuldigheid ophouden, we moeten ook zo weinig mogelijk claims uitbetalen. En je moeder vraagt al maanden...'

Leo wist dat ze erachter zat. Hij kon het haar niet eens kwalijk nemen. Zij en zijn vader, ieder afzonderlijk, ieder met niet-aflatende liefde en energie, probeerden hem al meerdere jaren, sinds zijn terugkeer naar Nederland, weer op de rails te krijgen. Zijn vader kwam met baantjes als boswachter en boerenknecht, zijn moeder bood heel andere opties, zoals deze van de filmverzekering die een onderzoeker nodig hadden om fraude uit te sluiten. Ze was slim genoeg om vooraf geen details aan Leo te vertellen zodat hij kon denken dat ze hem wilden inhuren om wat eenvoudige contracten na te kijken op legale spelfouten. 'Mijn moeder... Ik zou nu het liefst op jullie perfecte eikenhouten tafel klimmen, mijn gulp opentrekken en met de schijn van zorgvuldigheid in een mooie cirkel rondpissen.'

Opnieuw bulderden de verzekeringsmannen. Waarom vond iedereen hem toch grappig als hij lompe opmerkingen maakte?

'Weet je zeker dat je de opdracht echt niet wilt? Je hebt alle kwalificaties. Je moeder kent de filmwereld op haar duimpje, je vader was vroeger een kei bij het fraudebureau en naar verluidt scoorde je hoog met je eigen spuurwerk op Schiphol. Deze opdracht zit in je bloed. Je krijgt carte blanche, als je maar met resultaten terugkomt. Als jij kan ontdekken dat de productie zich niet aan de kleine lettertjes gehouden heeft, dan scheelt ons dat flink wat bonbons. Bij de geringste twijfel zetten we geen dikke stempel onder de laatste bladzijde. Einde onderzoek, begin rechtszaak.'

'Met gepast respect laat ik dit eervolle aanbod aan mij voorbijgaan.'

'Oké.' De baas stond op. 'De volgende keer kun je gewoon telefonisch afzeggen. Waarom hebben we deze meeting? Zonde van onze tijd. We vinden wel iemand anders. Lloyd Blooms moord krijgt een second opinion.'

De naam gaf Leo een opdonder in zijn maag. Hij was opgestaan en ging weer zitten. De twee mannen keken nu op hem neer, ver-

baasd. Leo trok het dossier naar zich toe en opende de kaft. Bovenop lag Lloyds foto. Hij had geen tweede opdonder nodig, maar hij kreeg hem wel. 'Ik voel me niet zo lekker,' zei hij. 'Waar zijn de toiletten?'

Terwijl hij over de rand van de wc kotste, vroeg Leo zich af of hij zonder het overmatig drankgebruik van gisteravond ook had moeten overgeven. Hoogstwaarschijnlijk wel. Daar kwam nu echter het gezicht van Lloyd Bloom bij dat hij niet kon verdringen. En alles wat er aan Blooms gezicht vastkleefde, al die intens nare herinneringen kon hij zelfs niet verjagen door zijn hoofd diep in de pot te duwen, diep genoeg om opspattend water tegen zijn wangen te voelen kletsen. Hij kon zich niet herinneren dat hij ooit met zijn moeder over Lloyd Bloom gesproken had. Het kon niet anders dan toeval zijn, een misse-lijkmakend, absurd toeval waarvoor hij niet kon vluchten. Een toeval dat hem wist te vinden zelfs al verstopte hij zich in een achterkamer-
tje in Amsterdam, zelfs al sprak hij met niemand over de monsters die hem elke avond bezochten, dronken of niet, die 's nachts in zijn dromen feestvierden en die hem overdag pestten door het stoplicht op rood te laten gaan zodat hij moest stoppen en moest denken aan rood, de kleur van bloed, aan toen.

'Doe de groeten aan je moeder,' zegt de kauwer terwijl een witte strook even tussen zijn tanden te zien is. Hij zeurt, vindt Leo, zoals bullebakken dat doen, ze bijten niet, ze zeuren en dan praten ze te hard. Andere woorden dringen door tot zijn oren, duwen zichzelf naar binnen en blijven daar in het niets hangen.

'Ik doe het,' onderbreekt Leo een van de twee mannen, het kan hem niet schelen wie van de twee. 'Ik neem de opdracht aan.'

'Mag ik vragen waarom?' vraagt het onberispelijke pak.

'Je mag vragen wat je wilt. Maar voor de stempel onder aan je bladzijde maakt mijn reden geen reet uit.'

'Het moet me van het hart, Leo,' zegt de bullebak terwijl hij Leo

een formele hand geeft. ‘We bieden dit aan omdat je moeder een enorm belangrijke en gewaardeerde relatie van ons is. Want jij bent niet bepaald chocoladehagelslag.’

Leo bijt niet, ze krijgen geen scherpe noch lompe opmerking die ze zouden kunnen weglachen. Ze kunnen niet zien hoe hij aan de verfijnde hand van zijn moeder terugdenkt waarmee ze hem als kleine jongen altijd door zijn, volgens haar, zijdezachte haren strelde.

Ten Four

Zijn schoenen trappen op de honderduizenden voetstappen die gevangen liggen in de vloer van de vertrekhal. Leo loopt rustig naar zijn gate, hij sluit aan in de rij voor de laatste controle en negeert de *fast lane* die hij als businessclassklant zou mogen gebruiken. Drie dagen geleden heeft hij de opdracht aangenomen, geen druppel alcohol is sindsdien door zijn keel gegleden en nu wacht het vliegtuig om hem naar een woestijn te brengen waar nauwelijks een week geleden de vermoorde man nog het zweet van zijn voorhoofd veegde.

Hij merkt dat de vakantiegangers om hem heen zonder uitzondering onder de indruk zijn van de hypermoderne ProVision-scanner. Ze weten niet dat het een prototype is, het apparaat ziet er absoluut imponerend uit, maar het is een prul en bezit uitsluitend pr-waarde.

Wat kan het hem schelen? Laat alle vrolijke Limburgers die zich in lawaaierige hawaishirts uitgedost hebben, hoewel ze niet naar het warme eiland vliegen maar onderweg zijn naar gokparadijs Las Vegas, vooral proberen om een nagelschaartje mee te smokkelen.

De geuniformeerde beveiligster, ze moet nieuw zijn want hij kent haar niet, geeft hem op barse toon aanwijzingen als zijn scanbeurt aangebroken is en hij volgt ze allemaal braaf op, terwijl de helft van wat hij moet doen geen enkel nut heeft. Zonder enig probleem keurt het hightechapparaat hem goed: een veilige reiziger. De te dikke vrouw wuift Leo verder en terwijl hij naar de band stapt om zijn tas te pakken, haalt hij een pot pindakaas uit zijn jaszak.

‘Waar komt dat vandaan?’ vraagt de beveiligster.

‘Lekkernij voor in het vliegtuig,’ legt Leo uit. ‘Er zitten nog drie

potten in mijn koffer. Mijn rantsoen is een kwart pot per dag.'

Zijn voorraad biedt een fix voor zestien dagen. De verzekeringsbullebak mag dan wel denken dat hij over tien dagen weer terug is, Leo houdt het zelf op twee weken. 't Zat gewoon in mijn zak. Niet gevaarlijk, hoor. Zal ik het nog even op de band leggen?'

Ze schudt haar hoofd, haar onderkinnen golven mee. 'Ik moet u fouilleren.'

'Ik ben er toch door?'

Haar ogen vernauwen zich, haar te dik aangebrachte lipstick barst bijna in slow motion van haar lippen door de plotselinge spanning in alle spieren van haar gezicht. 'Ik gooi het gewoon weg, dat zijn de regels.'

Met een boog gooit ze de pot in een afvalton die naast de bagageband staat. Over fouilleren praat ze niet meer en Leo weet wat dat betekent. Hij vermijdt de confrontatie en loopt verder.

Na een tiental meters draait hij zich om en bespiedt ongemerkt de beveiligster. Hij ziet dat ze de pot pindakaas uit de ton haalt en stopt de lekkernij in haar ruime tas.

'Ik wil mijn pindakaas terug.' Zonder enige beleefdheidsvorm gaat Leo in de aanval nadat hij teruggelopen is.

De beveiligster drukt meteen haar portoknop in. '*Emergency* bij zeven. *Ten four*.'

'Ten four? Heeft u te veel tv-gekeken?'

'Als u niet meewerkt dan *full body search*.'

'Nee hoor, die voegdheid heeft u helemaal niet. Dat zal uw chef moeten beslissen.'

'*Emergency, emergency*,' ze laat het ten four er nu vanaf. 'U houdt de hele rij op.' Ze wijst naar de mensen die voor de ProVision-scanner moeten wachten.

'Laat ze gerust doorgaan. Ik wacht wel op uw baas. Ik heb geen haast.'

'Jij gaat je vlucht missen.'

'Graag. En u moet me wel met u blijven aanspreken.' De mond-

hoeken van Leo moeten moeite doen om niet triomfantelijk naar boven te krullen.

‘Daar staan en mond houden. Wij laten ons niet belachelijk maken,’ dondert de dikke vrouw.

Een korte, wat gedrongen man, zo te zien van Noord-Afrikaanse afkomst, komt met versnelde pas aangelopen. De beveiligster steekt haar arm met de portofoon als een baken naar boven. De snelheid van de man in bewakersuniform verandert zodra hij Leo op zijn netvlies vangt, zijn doelgerichte gejaagdheid verandert in verbaasde vertraging. De chef opent zijn armen.

‘Leo!’ Zonder enige terughoudendheid omarmt hij Leo, drukt hem stevig tegen zich aan, klopt op zijn schouder als een geliefde kameraad.

De beveiligster geeft zich nog niet gewonnen. ‘Hij probeerde te smokkelen. En wil niet meewerken.’

‘Pindakaas het land uit smokkelen? Het is geen beschermd kikker uit de Biesbosch.’

De chef kijkt naar Leo met de blik van een begripvolle, rechtvaardige, maar teleurgestelde onderwijzer. ‘Leo, was deze nodig?’

‘Het was heel gemakkelijk. Gewoon aan de zijkant. Apparaat ziet niks.’

‘Ja, maar was deze nodig?’

‘Was dit nodig?’ Met een verrassend snelle beweging duikt Leo’s hand in de tas van de beveiligster en vist de pot eruit. ‘Dikke kwal! U heeft zeker kleine kinderen, allemaal blubberige kwalletjes? Of is het een cadeautje voor het snot van uw zus?’

‘Leo, pas op jouw woorden.’ De Noord-Afrikaanse man neemt de pot van Leo over en gooit hem in de afvalton. Ze horen het glas breken. Met een hoofdknik gebaart hij de jonge man met hem mee te lopen.

‘Waar vlieg je naartoe?’ vraagt hij als ze buiten gehoorsafstand van de beveiligers zijn.

‘Las Vegas.’

‘O, dan is nog tijd voor een praatje. Hoe gaat het met jou, Leo? Wat doe jij in Vegas?’

‘Ik ga naar Sin City omdat een filmproducent vermoord is en toen kreeg de verzekering onmiddellijk een dikke, vette claim toegestuurd.’

‘Zij bedriegen de boel, denk jij?’

‘Wie probeert er nou niet de verzekering op te lichten?’

‘Wat een geweldige klus. Moord natuurlijk veel leuker dan smokkelaars op Schiphol.’

Uit de grond van zijn hart zou Leo de uitspraak van de chef willen tegenspreken, hij vindt een moord helemaal niet interessanter dan een smokkelaar. De paar jaar dat hij bij de beveiligingsdienst van Schiphol werkte, leefde hij met de overtuiging dat er geen werkelijk verschil bestond tussen kleine en grote misdaad, alleen verschil tussen bange en losgeslagen individuen die nauwelijks het woord mens verdienden. Hij wilde helemaal geen grote zaken oplossen, onschuldig fouilleren was genoeg wat hem betrof, het was een baan die afleiding bood. Zijn Noord-Afrikaanse chef zag echter Leo's kwaliteiten en liet hem spuurwerk doen waar zijn normale beveiligers geen raad mee wisten.

Leo had een perfect oog voor wetbrekers. Eén blik op een man met een net, maar niet goed passend, dus waarschijnlijk gestolen, driedelig pak, die nonchalant door de douane stapte, en Leo spotte een topjunkie. Leo kon een plattegrond tekenen van alle verborgen Schipholgangen waar de hardcore gebruikers snel voor boarding hun fix inspotten. De zijgang van de doodlopende C-pier was de meest geliefde plaats voor ezeltje-prik.

De gebedsruimte groeide uit tot de voorkeursschuilplek voor gescheiden vaders die probeerden hun kind het land uit te smokkelen. Vrouwentoiletten vertegenwoordigden het magazijn van negentig procent van de paspoortdiefstallen.

Leo vond het hogere spuurwerk waarbij intelligentie zeker nuttig was niet boeiender, maar het bood wel meer afleiding. Toen ze hem een paar maanden geleden promotie aanboden, meer geld plus

een mooie detectiverang, nam hij ontslag. Zijn lichaam kon de baan makkelijk aan, zijn verstand ook, zijn geweten had geen problemen met het vastnagelen van wetsovertreders, maar zijn ziel kon nog geen afstand doen van het rondwaden in verdriet en een echte, vaste baan betekende het einde van leven in het verleden. Leo kon een nieuwe toekomst nog niet accepteren.

Samen met zijn vroegere chef gaat hij een onopvallende deur door en ze lopen een kantine binnen die een flashback biedt naar de jaren tachtig, in ieder geval is de hele Schiphol-vernieuwing aan deze ruimtes voorbijgegaan; hier zijn nog volop open tl-buizen en plastic kuipstoeltjes. Leo en de beveiligingschef stappen naar een klein kamertje aan de achterkant van de kantine.

Het kamertje baadt in hetzelfde koude tl-licht en biedt nauwelijks genoeg plek aan een lelijk metalen bureau met een gebladderde leren stoel erachter en twee uitgezeten kuipstoeltjes ervoor. Langs de muren staan overal, tegen elke wand, metalen kasten in verschillende staat van gedeuktheid en ouderdom.

‘Moord,’ zegt de Noord-Afrikaanse man die minder met een accent spreekt dan de meeste Limburgers. ‘Soms ik wil moord plegen om moordzaak op te lossen.’

‘Ik blijf net zo lief thuis.’

‘Waarom ga jij dan?’

Leo heft zijn armen op. Hij weet het niet, gebaart hij: ‘Geld?’ Het klinkt weinig overtuigend want hij weet het wel en wil het niet zeggen, zelfs niet tegen de man die hij respecteert om zijn kalmte en vriendelijke goedheid. De moord op Bloom is een dekmantel om ander onderzoek te rechtvaardigen – en niemand krijgt het te horen, zelfs zijn ouders niet die zo van harte hopen dat het verleden eindelijk met een mantel van berusting bedekt zal worden en niet begrijpen dat ze hun zoon juist terug laten gaan naar de kern van de etterende wonde.

‘Waarom stuurt verzekering Nederlander? Privédetective in Las Vegas huren veel goedkoper.’

‘Het is geen gewone verzekering, het is een completion bond, dat is een speciale filmverzekering. Alle regels zijn anders. Zij garanderen de oplevering van de film, wat er ook gebeurt. Die oplevering loopt op dit moment geen gevaar, anders had het hun twintig miljoen dollar gekost. Maar de dood van deze producent is ook niet goedkoop: drie miljoen. Het hoofdkantoor van FFF zetelt in een super-de-luxe blauwe glazen kist in Leiden. De baas is een irritante schele bullebak, die dag en nacht kauwgom kauwt, en elke stuiver winst in zijn eigen zak stopt. Hij vertrouwt alleen andere Nederlanders, hij wil een kaaskop die de Hollywood-filmwereld begrijpt en toen kregen ze mij in hun vizier.’

‘Hoelang jij hier gewerkt? Drie jaar? Jij sprak nooit over film, alleen over zuipen en fietsen. Wat begrijp jij van Hollywood-filmwereld?’

Leo kijkt zijn oude chef aan. Zal hij hem in vertrouwen nemen en zijn ware reden vertellen? Een verontschuldiging ligt op zijn tong met een uitleg erachter in zijn keel. Nee, hij slikt ze beide weer in, niemand heeft er iets mee te maken. Tenslotte kan alles op een totaal fiasco uitlopen. Hij kan met lege handen en met achterlating van zijn laatste snufje zelfrespect terugkeren.

‘Wil jij mooie fles?’ De Noord-Afrikaanse man staat op, opent een kast die vol staat met drank. Hij haalt er een fles witte wijn uit. ‘Dit erg dure en lekkere wijn.’

‘Past beter bij jouw couscous dan bij mijn hamburgers,’ grapt Leo. ‘Geniet ervan Ishaq.’

Het horen van zijn voornaam doet de chef even aarzelen. Dan pakt hij een andere fles. ‘Pernod, veertig procent.’

‘Businessclass voert me gratis dronken, en dan hoef ik niet met gestolen flessen te slepen.’

‘Niet gestolen. In beslag genomen.’ Hij geeft nog niet op en met metaalgekraak gaat de volgende kastdeur open. ‘Zelfgemaakte jam.’ Een apart schap barst van de potjes en weckflessen in allerlei formaten. ‘Deze?’ De chef grijpt een pot zonder etiket met bruine inhoud. ‘Pindakaas uit Ivoorkust. *Homemade*. Cadeau van vriend mag jij niet

weigeren.' Hij geeft hem de fles pernod en de pindakaaspot. Leo doet ze in zijn tas.

'Ik ga jou missen, Leo.'

De chef reikt zijn hand naar zijn vroegere, jonge collega. Ze blijven even met vastgehouden handen staan, kijken elkaar aan, wetende dat hun wegen gaan scheiden. Leo stapt naar de deur en nadat hij die geopend heeft draait hij zich om. 'Was je vroeger rechercheur, Ishaq?' De Noord-Afrikaanse man gaat achter zijn lelijke bureau in de verloederde stoel zitten.

'Ik was chef politieke moordzaken in Cairo.'

'Wat is er gebeurd? Waarom wordt een hoofd moordzaken in Cairo, beveiligingsambtenaar op Schiphol?'

'Wat is met jou gebeurd, Leo? Waarom verliet jij Amerikaanse filmwereld en hier gewerkt drie jaar als fouilleerbeest?'

Ze lachen. En er volgen geen antwoorden. Ze geven elkaar nogmaals een hand. 'Ik was heel goed,' zegt Ishaq. 'Maar jij bent beter.'

Fuck You, Rebecca

Hij wil het liefst slapen, nestelen in zijn businessclass-stoel, maar in slaap vallen gebeurt al jaren niet meer zonder bijverschijnselen. Hij wordt te vaak in het sluimergebied tussen waken en dromen bezocht door rotherinneringen. Soms lukt het om de horrorbeelden die in zijn grijze kwabben op de loer liggen te misleiden door te lezen en dan ongemerkt weg te dommelen.

Hij pakt zijn dossier. Het is dun en hij heeft het al meerdere malen bekeken. Toch bladert hij er opnieuw doorheen, wie weet ontsluit een nieuwe blik een elektrisch circuit in zijn hersenen.

Hij heeft geen idee hoe hij deze moordzaak moet aanpakken en al helemaal niet hoe hij via Lloyd Bloom door kan dringen tot zijn echte doel: Rebecca.

De foto van Bloom, Leo staart er lang naar alsof hij erop rekent dat de zwart-witafbeelding hem de oplossing zal influisteren, toont een vrolijk lachende dertiger, te dik, met uitdunnend vlassig haar en lippen die je vroeger, voor het politiek correcte tijdperk, zou linken aan 'negerzoenen'.

Het dossier bevat ook een foto van Blooms echtgenote. Mary is mollig, kijkt op de foto niet bepaald scherp uit haar ogen en heeft net zoals haar man uitbundige zoenlippen. Wie weet is dat genoeg voor een geweldig huwelijk. Volgens de politie heeft zij niets met de moord te maken, maar haar alibi wordt niet onthuld.

Bloom is vermoord op maandag 31 oktober in de avond, dat is duidelijk op basis van het politieonderzoek. Dodelijk getroffen door een kogel. Het wapen is niet gevonden. Hij werkte in Arizona als

producent aan de film *Highway to Hell*. Waar de film over gaat, interesseerde de politie blijkbaar niet, in ieder geval besteden ze er geen letter aan. Het moet een bekende, of bekenden, geweest zijn, want Bloom heeft hen zelf binnengelaten. Geen roofoverval, er is niets gestolen. Het technisch rapport spreekt over twee kogels: eentje dwars door zijn hart, de andere een losse flodder met een schroeiplek naast de dodelijke inslag.

Het verslag van de rechercheur verwijst naar Blooms schimmige verleden: omkoping, corruptie, zwart geld, maffiaconnecties, twee jaar gevangenis. De zinnen zijn kortaf, alsof aan deze zaak geen woorden vuilgemaakt mogen worden.

Wat een flutrapport, Leo denkt het elke keer als hij de krakkemikige taal leest, het lijkt wel geschreven door een lagereschooljongen die eigenlijk te dom is voor normaal onderwijs. Het verbaast Leo en tegelijk maakt het hem benieuwd naar de opsteller. Onderaan staat de naam: hoofdinspecteur Mondale van de Arizona Police Force. Mondale gaat uit van een maffiawraakactie. Professioneel. Niet op te lossen. *Case closed*.

De brief van de filmmaatschappij in het dossier dat Leo meegegrepen heeft, verdient het om ingelijst te worden. Eén zin: 'Paragraaf 7.2. Onze claim \$ 3m.' En daaronder het banknummer. Leo kent de schokkende beknoptheid van de Amerikanen. In zijn Hollywood-tijd als jongste advocaat in het Paramount-contractenteam moest hij iedere brief ontdoen van elk overbodig woord. Hoe minder woorden, des te minder mogelijkheden voor rechtszaken.

De filmverzekeringpolis zit ook in het dossier. Het begeleiden de memo spreekt boekdelen. 'De filmopnames zijn niet gestaakt na het ontdekken van de moord op producent Lloyd Bloom. Er bestaat geen schade door tijdverlies.' Dus zo belangrijk was Lloyd niet. En de verzekering juicht met gedempte trompet, ze hoeven niet te dokken voor *downtime*, om daarna weer flink op de grote trom te bonken. Ze hebben het Leo overduidelijk ingepeperd: zaai twijfel, oogst een schuldige in de filmploeg, ook al is-ie niet schul-

dig, dat bespaart de verzekering miljoenen. Natuurlijk gebruikten ze beschaafde woorden, niks banaals, geen enkele insinuatie op papier. Zulke instructies gaan via bijzinnetjes, ironische grappen en historische voorbeelden.

Is Leo happig om die Leidse geldwolven nog rijker te maken? Helemaal niet. De Bloom-moord is zijn kruiwagen en hoe beter hij het dossier kent des te gemakkelijker rollen de wielen in de richting van Rebecca, tenminste dat hoopt hij.

Het maatpakmannetje had belangrijke passages in de polis met een gele stift gekleurd. Lloyd Blooms naam springt nu uit het lijstje van zeven speciaal genoemde verzekerden. Twee hoofdrolspelers staan in het rijtje, plus een beroemd acteur, Ben Stiller, die twee kleine gastrollen speelt, verder de Finse regisseur Risto Saarinen, de cameraman en twee producenten waaronder dus Lloyd. Tussen de kleine lettertjes belicht het geel dat bij dood van een van de zeven, de verzekering drie miljoen dollar zal uitbetalen. De polis maakt geen onderscheid tussen dood door ongeluk of moord.

‘Moord is nooit een ongeluk,’ krabbelde Leo met potlood in de kantlijn terwijl hij het maatpak belde na de ontvangst van het dossier voor opheldering. ‘Wie krijgt de drie miljoen *greenbacks*? Blooms vrouw?’ wilde Leo weten.

‘Nee, zij vist achter het net. Het is geen gewone levensverzekering. De poen gaat naar de productie.’

‘Dus naar de andere producent?’ besloot Leo hardop. Hij zocht naar zijn naam, bingo, de vierde op de lijst: Daniel Woolf.

‘Dat ligt eraan. Het kan ook naar de financiers gaan. Je moeder weet het vast, zij heeft alle financiële contracten voor de film samengesteld. Vraag het aan haar.’

Leo negeerde de suggestie. Hij wist dat zijn moeder zoiets niet zou mogen vertellen, al zou ze het stiekem wel doen om hem te helpen als hij erom vroeg. ‘Waarom staan de producenten op de polis? Dat is tamelijk ongebruikelijk. Een dooie producent is geen gevaar voor het opleveren van de film, hoogstens een vertraging. En zo te zien is

dat niet eens gebeurd. Ze hebben geen uur verloren en werken volle kracht vooruit.'

'Ego,' verhelderde de stem aan de andere kant. 'Bloom was de manager van Ben Stiller. Stiller zou alleen de rollen spelen als Bloom tot producent verheven werd. Waarop Bloom weer op de completion bond-verzekering geplaatst wilde worden. Alle mensen die op de completion bond-polis staan zijn onmisbaar. Als hun iets overkomt, dan kan de film niet meer normaal afgemaakt worden. In het geval van een hoofdrolspeler is het duidelijk. Hoofdrolspeler breekt zes ribben en zijn rug door een ongeluk op de filmset, dan kan de film niet worden afgemaakt en moeten wij betalen. Een regisseur is al lastiger; als die plotseling verdwijnt omdat hij in een iglo op de Noordpool wil neuken met de scriptgirl, dan is er een probleem. Meestal huren we dan een andere regisseur in die zo snel mogelijk de film afmaakt. Kwaliteit kan ons niks schelen. Producenten hoeven wat ons betreft niet op de polis, maar zelf denken ze daar anders over. Allemaal ego. De concurrentie is moordend in de branche, dus zetten we ze erbij. Wie denkt er nou aan dat een producent vermoord zal worden?'

'Hebben jullie die andere producent helemaal doorgelicht?'

'Volgens de politie is hoofdproducent Daniel Woolf clean. Hij heeft een perfect, waterdicht alibi. Als er sprake was van fraude, schuld of bedrog door, of in opdracht van, de begunstigde, dan zou alles veranderen en hoeven we niet te dokken. Maar als de maffia echt achter de moord zit, dan is het einde verhaal. Bloom had volgens de politie in het verleden duistere geldzaakjes met hen. Onverstandig. De maffia kwam verhaal halen en liet hem niet meer uitspreken. Dat is de politieversie. Voor hen is het een routinezaak. Jij moet een paar mazen in het net vinden en dan volgen er jaren van rechtszaken die we uiteindelijk winnen, gewoon omdat we een langere adem hebben. En dat is veel goedgekoop voor ons. Neem je zwembroek mee, Leo. Ga af en toe een uurtje aan het zwembad liggen. Treiter ze met lui gedrag, dan vind je de mazen vanzelf.'

Leo kijkt uit het raampje terwijl het vliegtuig naar de startbaan

taxiet. Druppels glijden aan de buitenkant over het gepantserde plastic naar beneden. In ieder geval zal het niet zulk rotweer zijn in Arizona, eerder het tegenovergestelde, er heerst een hittegolf. De regenstraaltjes doen Leo vooral terugdenken aan de bloedsporen op de muur van zijn vroegere echtelijke woning. Onvermijdelijk. Altijd. Obsessief.

Twee weken lang had hij geen bloeddruppel in de woonkamer van zijn huis aan Multiview Drive in Los Angeles aangeraakt. Vrienden huurden daarom een specialistisch bedrijf in dat na een ongeluk of een moord alles kwam schoonmaken. De macabere schoonmakers belden op de ochtend van de afspraak langdurig aan, maar hij wilde geen vreemden in zijn huis. Niemand mocht haar aanraken, de vlekken op de muur en de vloer waren de laatste tastbare herinneringen aan haar.

Nadat het bestelbusje wegreed, 'scs' stond er met grote letters op de zijkant, Special Cleaning Services, liep hij naar de keuken en vulde een emmer met heet water. Hij voegde afwasmiddel toe met lentebloesemgeur. Een harde schrobber wilde hij niet gebruiken, een zachte afwasborstel was oké en een tandenborstel, niet van haar, ook niet van hem, maar uit een businessclassvliegtuigpakket.

Hij begon met een paar kleine vlekken op het parket vlak bij het raam. Ronddraaiende bewegingen met de afwasborstel deden de druppels vervagen. Met babybillendoekjes, er lagen nog een paar pakken in de badkamer, veegde hij het geschrobde deel schoon. De geur van de babyparfum in de doekjes was sterker dan de lentebloesem. En de geur van zijn vrouw waarvan hij wilde dat die aanwezig was in het gedroogde bloed verdween zelfs uit zijn fantasie.

De grote bloedvlek vlak bij de deur, waar ze was doodgebloed – hoewel, leeggebloed zou een beter woord zijn, want volgens de politie was ze op slag dood – lag nu onder het verslepte vloerkleed. De koffietafel stond nog steeds op de goede plek, alleen zonken de pootjes niet langer in de berber, ze maakten direct contact met de houten vloer.

De grote bloedvlek wilde hij tot het laatst bewaren. Wie weet was het bloed te diep in het hout getrokken en zou hij de parketblokken uit de vloer moeten halen. Hoe? Met een bijl? Een breekijzer? En wat moest hij met die brokken hout? Afschaven? Verbranden? En de as in een kistje bewaren, een symbolische urn?

Hij zag, toen hij op de grond bij het raam zat, veel meer kleine bloeddruppels die hem niet eerder waren opgevallen. Hij verlegde zijn aandacht naar de muur. Een paar druppels hadden een staart, het bloed was naar beneden gelopen, maar geen enkele staart haalde de vloer. Gelukkig.

Hij viel een druppel op stahoogte aan met de tandenborstel. De druppel veranderde in een vlek en de vlek werd nooit onzichtbaar, alleen groter. Hopeloos. Hij zou de muur moeten verven, niet wit, want bloeddruppels kijken na een tijdje als schaduwen door wit heen.

Er zit een laatste foto in het dossier, een foto die Leo er zelf bij gestopt heeft en waar hij het langst naar kijkt: Rebecca. Tegen Ishaq kon hij haar naam niet over zijn lippen krijgen. Rebecca, Rebecca, Rebecca, Rebecca. Shit, Rebecca. Fuck you, Rebecca. Waarom? Waarom? Godver. Kutwif.

Hij blijft naar haar foto kijken totdat de stewardess hem aanspreekt: 'Meer champagne, meneer?' Nee, geen alcohol meer, hij vliegt niet alleen terug naar zijn verleden, hij vliegt ook weg van een bijna verdronken toekomst, de monsterlijke visioenen zullen, dronken of nuchter, toch wel onbarmhartig bezit van hem nemen.